

mohla pohledávka útratová býti vykonána dříve, než by byla známa výška pohledávky. Že výška nákladů jest známa teprve uplynutím lhůty pro opravný prostředek, jest mimo případ vzdání se opravných prostředků bezpochybné. Opatrné by bylo bývalo, kdyby procesní soudce v usnesení, určujícím náklady, byl zdůraznil čtrnáctidenní lhůtu ke splnění. V každém případě však bylo dbáti lhůty § 409 c. ř. s. podle § 7 druhý odstavec ex. ř., ačkoliv se usnesení, náklady určující, o ní nezmínilo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurentka má neprávem za to, že smírem ze dne 12. prosince 1931 byla stanovena i pro zaplacení útrat, které soud teprve měl určit, jednotná lhůta čtrnáctidenní od ujednání smíru. Smír se výslovně nezmiňuje o tom, že i pro jistinu i pro útraty platí jednotná lhůta od jeho ujednání, a lze podle zásady § 914 obč. zák. smír vyložit jen tak, že pariční lhůta ku placení útrat počínala teprve dnem, kdy povinný byl o jejich výši uvědoměn. Jinak, kdyby se měla počítati od ujednání smíru, byla by v něm nedůslednost stranami jistě nezamýšlená, že by povinný musil platiti útraty dříve, než je soud určí a povinný se o jejich výši dozví. Příčilo by se zákonu (§ 7 ex. ř.), by smíru byla i ohledně útrat ještě neurčených propůjčena vykonatelnost, protože předmět exekuce (výše útrat) ze smíru samého neplyne. Podle zásad poctivého styku nelze proto vyložit smír tak, že povinný musí platiti útraty dříve, než je soud určí, když je do čtrnácti dní soud neurčil a povinnému jejich výši nesdělil, nýbrž jest smír vyložit tak, že čtrnáctidenní lhůta pro útraty byla míněna od doby jejich ustanovení a oznámení povinnému. Povinnému přece musí býti ponechán čas, by plnil teprve, až zví, co má plniti. O případ § 409 c. ř. s. ovšem při exekuci podle smíru nejde, protože smír není soudním výrokem, jímž se plnění ukládá, nýbrž smlouvou. Ale smírem nebyla uložena náhrada útrat způsobem vykonatelným podle § 7 ex. ř., protože v něm výše útrat nebyla určena, předmět exekuce nebyl určitý. Ten byl určen teprve výrokem soudu a teprve tento výrok ve spojení se smírem tvoří exekuční titul. Kdyby nebyla v exekučním titulu určena lhůta ku plnění, musil by sice povinný platiti hned (bez zbytečného odkladu), jak by mu usnesení o výši útrat bylo doručeno.

Čís. 11894.

I odevzdání vydražené nemovitosti podle § 156, druhý odstavec, ex. ř. může býti odloženo za podmínek § 42 ex. ř. Jest je odložití zejména i tenkrát, podal-li povinný námitky proti nároku na vyklizení (§ 35 ex. ř.), nebo proti povolení exekuce (§ 36 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 597/32.)

Žalovaný vydražil žalobcovu nemovitost a vedl proti němu exekuci vyklizením nemovitosti. Žalobce vznesl proti exekuci námitky v tom směru, že žalovaný ihned po příklepu zcizil vydraženou nemovitost a že

tudíž není oprávněn domáhati se vyklizení, a navrhl odklad exekuce až do pravoplatného vyřízení sporu o nepřipustnost exekuce. S o u d p r v é s t o l i c e odklad exekuce povolil. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh na odklad exekuce v podstatě z důvodu, že tu nejde o samostatnou exekuci, nýbrž o vyklizení žalobce jakožto důsledek udělení příklepu žalovanému.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu, avšak učinil odklad exekuce závislým na tom, by povinný (žalobce) zřídil jistotu, jejíž výši ustanoví první soud.

D ů v o d y :

Podle § 156 druhý odstavec ex. ř. má býti odevzdání vydražené nemovitosti vykonáno podle § 349 ex. ř., tedy exekucí vyklizením. I tato exekuce může býti odložena za podmínek § 42 ex. ř. a jest ji proto odložiti zejména i tenkrát, podal-li povinný námitky proti nároku na vyklizení (§ 35 ex. ř.), pokud se týče proti povolení exekuce (§ 36 ex. ř.), jakž se stalo v tomto případě, při čemž se podotýká, že otázku, zda jest žaloba opodstatněna, nelze řešiti v exekučním řízení. Bylo proto žádaný odklad povoliti. Jelikož však podle okolností odklad může ohroziti uspokojení žalovaného, pokud se týče vydražitele a v tomto období exekučního řízení vymáhajícího věřitele, bylo podle § 44 druhý odstavec ex. ř. povolení odkladu na tom učiniti závislé, by povinný (žalobce) složil jistotu, jak to vydražitel (žalovaný) ve svém rekursu ostatně i žádal. Bylo proto dovolacímu rekursu částečně vyhověno a rozhodnuto jak výše uvedeno, při čemž Nejvyšší soud, nemaje potřebného skutkového podkladu pro stanovení výše jistoty, ponechal rozhodnutí v této příčině soudu první stolice.

Čís. 11895.

Žaloba nájemce proti pronajímateli, by pronajímatel převzal od něho zpět zařízení nájemního předmětu a zaplatil mu za ně, k čemuž se zavázal, dostane-li nájemce od něho do určité doby výpověď — jest rozepří z nájemní smlouvy ve smyslu § 49 čís. 5 j. n.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 604/32.)

Žalobce najal od žalovaných krám a zavázal se převzítí zařízení krámu za 25.000 Kč, žalovaní pak se zavázali převzítí zařízení krámu za 25.000 Kč po srážce opotřebovací kvoty zpět, dostane-li žalobce do konce roku 1931 od nich výpověď. Dne 15. června 1931 dostal žalobce od žalovaných výpověď. Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhal se žalobce na žalovaných splnění smlouvy v tom směru, by žalovaní převzali od něho zpět inventář za 19.000 Kč. K námitce věcné nepřislusnosti soud první stolice žalobu odmítl, maje za to, že žalobní nárok nespočívá na smlouvě nájemní, nýbrž na smlouvě kupní s výhradou zpětného prodeje, která, ač byla uzavřena současně a při ujednání smlouvy nájemní, nečiní s ní jedinou smlouvu a není proto okresní soud